

Zágráb, 1904. május 14. – Budapest, 1985. március 22.

Köztisztviselői-értelmiségi családban született. A gimnáziumi érettségi után beiratkozott a budapesti tudományegyetemre, de tanulmányait nem fejezte be. 1929-től 1944-ig magántisztviselőként dolgozott. 1924 és 1927 között tagja volt a Pro Christo protestáns diákegyesületnek. 1928-ban kapcsolatba került a Bartha Miklós Társaság balszárnyával, valamint a csehszlovákiai Sarló-mozgalommal. 1929 őszén egyetemistákból ún. Kelet-európai Szemináriumot szervezett, ahol marxista irodalmat olvastak. 1930-tól a szeminárium néhány tagjához hasonlóan csatlakozott a Kommunista Ifjúságunk Magyarországi Szövetségéhez, később a KMP-hez. 1932-ben és 1933-ban illegális diákszervezkedésért letartóztatták és elítélték, hét és fél hónapot töltött fogházban. 1933 őszétől rendőri felügyelet alatt állt. 1934-ben a magánalkalmazottak szakszervezete kommunista frakciójában és az Egyesült Szakszervezeti Ellenzék soraiban dolgozott; főleg a propagandamunkából vette ki a részét. Miután a Komintern feloszlatta a KMP-t, belépett a legális szociáldemokrata pártba. 1939-ben közreműködött a kommunista párt újjászervezésében, főleg információs feladatokat kapott a KMP újabb, 1943. évi feloszlataáig. A Vörös Segély aktivistája. 1944-ben részt vett az ellenállási mozgalomban, a nyár folyamán tagja lett a párt értelmiségi bizottságának. 1945. január 20-tól február 15-ig a Magyar Kommunista Párt belvárosi pártbizottságának titkára, egyben a IV. kerületi nemzeti bizottság tagja. 1946. októbertől 1947. szeptemberig az MKP káderosztályát vezette. 1946. október 1-jétől 1956-ig az MKP, illetve az MDP Központi Vezetősége tagja. 1945. június 24-én a Dunántúlról beválasztották az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe. Az 1945. október 7-i budapesti községi választásokon bejutott a fővárosi törvényhatósági bizottságba, 1947-ig az önkormányzati testület alelnöke volt. Az 1945. november 4-i nemzetgyűlési, az 1947. augusztus 31-i országgyűlési választásokon az MKP országos listájáról jutott be a törvényhozásba; 1949. május 15-én a Magyar Függetlenségi Népfront Fejér és Komárom-Esztergom megyei listájáról szerzett újabb mandátumot, 1967. január 27-ig a Hazafias Népfront Fejér megyei listájáról folyamatosan parlamenti képviselő maradt. 1945 után is részt vett a szakszervezeti mozgalomban, 1947-ig a magánalkalmazottak szakszervezete alelnöke, 1945. február 15-től 1946. októberig a Magánalkalmazottak Biztosító Intézete elnöke. 1947. szeptember 24-én kinevezték a Dinnyés-kormány népjóléti miniszterévé; tisztét 1949. június 11-ig látta el. Felmentése után, június 8-tól két hónapig az Országgyűlés elnöke, majd augusztus 23-tól újabb miniszteri kinevezéséig az Elnöki Tanács titkára. 1950. február 25-től 1956. október 26-ig a Pénzügyminisztérium élén állt. Az 1956. november 4-i szovjet katonai beavatkozás után, november 12-től 1959 májusáig a Kádár-kormány titkárságának a vezetője. A Munkásőrség alapító tagja. 1957. május 9-től 1961 októberéig az Elnöki Tanács tagja. 1959. június 2-án kinevezték az Állami Egyházügyi Hivatal élére, onnan vonult nyugdíjba 1961. október 20-án.